

PAVEL
RENČÍN
—
KLUB
VRAHŮ

ARGO

P A V E L R E N Č Í N

KLUB VRAHŮ

PAVEL RENČÍN — KLUB VRAHŮ

ARGO, 2018
Copyright © Pavel Renčín, 2018

ISBN 978-80-257-2604-4 (váz.)
ISBN 978-80-257-2663-1 (e-kniha)

PROLOG

Nevnímá šero, které se místy stahuje do hustých chuchvalců tmy, její tenké nohy kmitají jako bílé hůlky, v prsou víc dětských než ženských ji bodá. Dívka běží lesem. Nevnímá studený pot, který jí zalil celé tělo. Nevnímá husí kůži, o kterou drhne látka jejich kalhot. Ne snad kvůli radosti z běhu, to kvůli hrůze. Dodává jí rychlost. Zběsilou rychlost koní pádících po obloze. Les, jindy jen malý park kousek za domy, se stal temným místem plným děsu.

Dívka běží jak o život. Bojí se ohlédnout. Po spánku jí stéká krev, která se větrem rozmazala a vykresluje jí na tváři půvabný tvar připomínající list kapradí.

Teď zakopla. Ostrá bolest vystřelila do kolene. Zaskučí, ale hrabe se po čtyřech dál, znovu na nohy a znovu na zem, když jí špičku boty zachytil zlomyslný kořen. Dívka padá, hlavu si chrání rukama. Krkolomný kotrmelec zakončí v proláklíně plné listí.

Okamžik strne a poslouchá. Nedokáže rozlišit, jestli dunivé zvuky za ní jsou dusotem pronásledovatele, nebo tak nahlas tluče její srdce. Je tolik vyděšená, že ani nepláče. Znovu vyrazí. Tma za mnou, tma přede mnou. Trhavý dech jí ždímá plíce jako vzlyky.

Blíží se k místům, která zná lépe. Blíží se ke spáse.

Prolétne kolem zapomenuté studny. Ještě posledních pár desítek metrů, tam je vysoká zeď. Stará zeď s odrolenou omítkou. A ve zdi branka. A za brankou rušná ulice plná lidí.

Dovolí si trochu zpomalit, protože ji bodá pod žebry tak, že nemůže dýchat. Pod zdí je tma už černá, není skoro nic vidět.

Ona jde ale najisto. Dobíhá k brance a s úlevou sevře v rukou prorezlé pruty, aby ji otevřela jako tolikrát předtím.

Oči se jí rozšíří a ona na okamžik ztuhne. Překvapení se šíří jejím

tělem jako jed z hadího uštknutí. Marně zalomcuje brankou, která je zamčená. Někdo dveře několikrát obtočil řetězem a zajistil zámkem.

Dívka se ohlédne přes rameno. Zpět do lesíka? Ani za nic. Je v pasti. Vrhne se ke zdi a zkusí se na ni vyškrábat. Jako myš chycená v zavařovací sklenici. Zkusí to znovu, podařilo se jí zapřít se špičkou nohy do odrolené omítky. Hledá chyt. Tápe rukou jako slepec, hmatá po drobných prohlubních, aby do nich vrazila prsty. Nehty se jí lámou. Ještě kousek, a zachytí se okraje zdi.

Sbírá sílu, aby se přitáhla nahoru, jedna, dvě... Kotník jí sevře železný stisk. Smýkne s ní dolů. Pád a křik prudce utnutý ránou do hlavy, která ji umlčí.

Tma. Tělo bezvládně vlečené po jehličí. Čas míjí.

Probere ji ledová voda. Má jí plná ústa. Prská, dusí se a topí. Není jasné, kde je nahoře a kde dole. Plácá kolem sebe rukama. Je tak studená! Vykašlává ji, a možná vykašlává samu tmu – páchnoucí, špinavou, starou zahnívající tmu. Kope nohama, a nevidí nic než černotu. Snaží se udržet na hladině, prsty naráží do hnusně mazlavého šlemu, vymezujícího hranice jejího nového světa. A pak zvedne oči vzhůru a uvidí vysoko na nebi světlejší kruh, ve kterém blikají třpytivé body. Hvězdy. A všimne si i siluety, která tu dokonalost narušuje.

Uvědomí si, kde je, a začne strašně křičet. Její volání se nese vzhůru mokvajícím komínem. Nejsou to slova, ale příšerný jekot niterné bolesti, děsu a pochopení.

Nad hlavou se ozve dření betonového poklopu. Kruh se zmenšuje, jako když měsíc na obloze couvá k novu. Dívka křičí. Poklop zapadne na místo a nastane neproniknutelná černá tma.

* * *

KAPITOLA 1

Začalo to podzimem, který přišel nečekaně brzo...

Na konci září se přihnal studený vítr a hned zkoušel rvát ze stromů listí, okna se každé ráno potáhla námrazou a na svět padla hustá mlha. Ta mlha byla příznačná, každodenní dusivý a všudypřítomný závoj ledového mrholení, který pronikal vším a na všem zanechával vlhké mrazivé stopy. Mlha byla živá. Bytněla každý den spolykaným smogem i černými myšlenkami lidí, kteří už zapomněli na léto, cítili se unavení a podráždění. Do zimy bylo pořád daleko, a přitom člověk stěží poznal, jestli je noc nebo den. Ta mlha...

Adam šel domů z práce. Brodil se zakouřeným pražským provozem jako divokou řekou. Klopýtal, vyhýbal se loužím a civěl přímo pod špičky vlhnoucích bot, pod paží tiskl otráskanou aktovku. Mrholení chutnalo po kouři jako dobrá skotská, ale výsledný dojem byl hnus. Rozkašlal se, jako by se mu v krku vysemenila a vyrostla podivná houba z mlhy a nedovolila mu zhluboka se nadechnout.

Seběhl po eskalátorech, přijíždělo metro. Klusal podél řady dveří, které se otevřely jako kolmé gilotiny a zracely větší i menší kousky lidského masa, až k poslednímu vagonu, kde se přimáčkl zády ke stěně, aby měl přehled o celém voze. Lidé v metru měli kamenné tváře, připomínali muzejní sochy nasvícené bledým světlem tabletů a mobilních telefonů. Bylo na první pohled zřejmé, že i oni onemocněli podivnou náladou, která už měsíc sužovala Prahu. Že i oni padli za oběť mlze...

Očima bloudil po vagonu, aby odhalil případného revizora, a všiml si zdánlivě nedůležitých věcí, měl v tom už jistou praxi. Zároveň se dokázal vyhnout všem přímým pohledům spolucestujících, protože mu byly nepříjemné a vzbuzovaly v něm velké rozpaky. Nikdo se na něj ale

nedíval, lidi měli oči potažené blánou a topili se v soukromých peklech svých životů.

A v tu chvíli Adam uviděl ji...

... a ten pohled ho zabolet někde uvnitř a málem mu roztrhl hrudník, žebra mu zapraskala, kosti se pokusily vydrat na povrch... nebyla to metafora, pocítil fyzickou bolest, jako by jej někdo udeřil do tváře, ale tak krásně, až se mu zatočila hlava. Cítil, jak se mu šedá maska na hořících tvářích rozpouští a stéká z obličejce. Svět se smrškl do dvou bodů: její oči byly jako vesmírné černé díry, kolem nichž se deformoval prostor, a kdesi v okolí možná vybuchovaly supernovy. Koho by to ale zajímalo, když všechny siločáry směřovaly k nim.

A přece tento den před pouhými několika hodinami vypadal úplně jinak...

„Dobrý den, u telefonu je Adam Havel. Dovolať jsem se paní Věře Brabcové?“

„Ano. Co si přejete?“

„Dobrý den, já jsem ze společnosti Fajntel a rád bych vás upozornil na to, že tento hovor může být monitorován. Chtěl bych se zeptat, jestli vám záleží na vašem zdraví.“

„Já jsem se psem.“

„Prosím?“

„Že jsem venku se psem, počkejte... už vás slyším. Povídejte.“

„Rád bych vám nabídl nový vitaminový prostředek MaxComplex, který je dotovaný vaší zdravotní pojišťovnou. Takže je to velmi výhodná koupě.“

„Podívejte se, já nic nechci.“

„Je to speciální výběr všech vitamínů a minerálů vyvinutý původně pro astronauty agenturou NASA, je zabalený v klinicky testované dóze připomínající vesmírný modul, která se dá využít i jako malé akvárium.“

„Cože?“

„Máte ráda zvířata, je to tak, že ano?“

„Ano. Podívejte se, já teď nemám čas, jsem se psem.“

„Já vás nezdržím. Mám tu pro vás nabídku, která se nebude opakovat, vitaminový výběr MaxComplex. Když si ho objednáte hned, přidáme vám k tomu zdarma přípravky SelenMax a GinkoMax, které vám

pomohou udržet si energii a zdraví, každý v hodnotě dvě stě korun. Má to přímo zázračné účinky i na hubnutí. Stačí, když mi dáte svou adresu, a naše společnost vám ho zašle. Můžete to vyzkoušet, a kdybyste nebyla spokojená, můžete přípravky vrátit.“

„Prosim?“

„Že to můžete vrátit. Celá nabídka je navíc dotovaná vaší zdravotní pojišťovnou, takže platíte jen padesát procent ceny.“

„Jéžiš, počkej, Muško. Jedeš... ty! Držte si toho psa... my háráme.“

„Haló, paní Brabencová?“

„Haló, vy jste tam ještě?“

„Jsem.“

„Jak že se jmenujete?“

„Jmenuji se Adam Havel a volám vám ze společnosti –“

„Já vím, to už jste říkal. Pane, já to nechci.“

„Váš pes se jmenuje Muška?“

„Jmenuje se Arina, ale dost ztloustla, tak jí s mužem říkáme Muška. Proč se ptáte? Je ten přípravek i pro psy?“

Adam se poprvé zarazil. „To nevím. To tu nemám napsané.“

„Tak to asi nebude, co?“

„To nevím. Asi ne.“

„Já to nechci.“

„Nechcete ani vědět, kolik to stojí?“

„Nechci.“

„Tak dobře. Děkuju za váš čas a přeji hezký den,“ loučil se Adam.

„Počkejte...,“ ozvalo se na druhém konci.

„Ano?“

„A kupuje to někdo?“

„No, sem tam jo. Teprve s tím začínáme. Lidi dost zajímá ta část o akváriu.“

„Hmm. Ale já to nechci.“

„To je v pořádku. Já vás k tomu nenutím.“

„Tak děkuju.“

Adam ukončil hovor a rychle se napil vody, protože počítač začal okamžitě vytáčet další číslo. Protřel si palcem a ukazovákem zarudlé oči,